

הנדון:

ביריונים השתלטו על פלוגה של גיבעתי. השופטים אמרו:

סדום ונמלודה

רגל עד קורקוד. הותקפו בגרונים, חיילים נאלצו להרוג ילדים קטנים, כדי להגן על חייהם.

אנשים כמו עמרם מיצנע, שהציגו הצגות פומביות של התלבטויות מוסריות נוקבות, היסו למעשה על תהליך ההשתלטות של פסיכופאטים על יחידות שלמות.

כאשר הסאדיסטים נותנים את הטון ביחידה, נקבעות נורמות. לחיילים נדמה כאילו המפקדים אומרים דבר אחד וקוראים ציטוטים, כדי לרמוז שהם מתכוונים למשהו אחר.

זהו התהליך שהביא את שופטי גיבעתי לקבוע, בפסקדינים השקול והמנומק, שהם מערערים את המוסריות והשיפוט מצידם של חיילים, לחללה על עוצמת האכזריות והשיפוט מצידם של חיילים, שקרוב לוודאי איבדו כל צלם-אנוש.

באותו מישפט לא עמדו לדין עבריינים בני-עבריינים, חלאת העולם והחטון, אלא בחורים צעירים ממיטב הציבור, בני כל העדות והשכבות.

מה ררוש כדי שצעירים כאלה, נורמליים, בני טובים, יהפכו לחיות'טרף, שעוצמת אכזריותם ושיפולתם מעוררת חלחלה אצל שופטים צבאיים מנוסים?

ר ש אנשים שמעשים של שיפולת ואכזריות אינם מעבידים בהם חלחלה — כל עוד הם מופנים נגד ערכים. אין הם מבינים מה מתרחש.

פרשת "הסלוגה הנגועה" צריכה לעורר גם אצלם מחשבה חדשה.

מי מוותר גיבעתי היה מעלה על רעתו שאי-פעם תהיה בחטיבה פלוגה שבה השתלטו עבריינים פלייליים על המפקדים והחיילים? מי בכלל היה חולם על אפשרות כזאת ביחידה כלשהי של צה"ל?

העבריינים הפלייליים האלה לא השתלטו במיקרה. יש להניח כי בחיי יום-יום כעזה הם "מצטיינים" כמעשי התעללות, הרג והרס. מכיוון שזוהי עכשיו הנורמה, הם הוזכרים בהערצת החיילים האחרים. לא הטובים הם גיבורי היחידה, אלא הרעים. וכאשר אלה נותנים את הטון וקובעים את הנורמה, נפרצת הדרך להידרדרות.

הידיעה מספרת על יחידה אחת, שמוכירה לשופטים את סדום ועמורה. אך מי מאמין שזה מוגבל ליחידה אחת, ולגיבעתי דווקא?

אם זה יכול לקרות בסלוגה אחת, זה יכול לקרות בפלוגות רבות. ואם זה יכול לקרות, זה יקרה, בי מוקדם או במאוחר.

אין כאן שאלה מוסרית בלבד. יש כאן שאלה של חיים ומות.

יתכן מאוד שבעיקבות החלטות הליכוד ופחדנות המערך ייעלמו סיכוייהם של בנותי הנראה לעין.

אם כן, אנחנו עלולים להידרדר למילחמה חדשה. אולי נגד צבא ערבי אחד, אולי נגד קואליציה של צבאות ערביים, בחזית אחת או בכמה חזיתות.

אם אכן יקרה אסון כזה, אי זה צה"ל יתייצב מולה?

זה לא יהיה הצבא שברבו עליו עוד לפני שנתיים, כאשר תיכננו המתכננים צבא אולטרה-מודרני, בעל נשק-העתיד, שיוכל להילחם במילחמה בנוסח המאה ה-21. "החלופות" לנביא היו אמורות להקנות לצה"ל תכונות של צבא מדעי, כרוח מילחמת-הכוכבים. מילחמה מודרנית תובעת דיוק מושלם — צבא פורקיסמטע אינו מסוגל לכך.

והנה לפנינו פלוגה שבה שולטים עבריינים פלייליים, המטיילים את חיתיתם על טוראים וקצינים.

האם יכול צבא אחד להכיל את אלה וגם את אלה? יחצנים צבאיים יכולים לקשקש על כך. במציאות זה בלתי-אפשרי. קלגסים אינם מתאימים לצבא מדעי. אספסוף מזויין אינו מסוגל להפעיל את נשק המאה ה-21. ובמילא גם אינו מסוגל לקיים כושר-הרתעה משכנע.

אני חרד לגורל צה"ל. ובאיש גיבעתי, אני חרד כפליים.

מילחמת-הלכנון לא תהינה תופעות של ביוה. זה נשמע כטירוף. אבל יש בזה הגיון מסויים.

הגיון זה אומר: הביזה הופכת צבא לאספסוף. היא פורצת בהכרח את כל חישוקי המישמעת.

היסטוריונים רומאים תיארו לא-אחת את התנהגותם של בני השבטים הגרמניים, שהיו מחרפים את נפשם בקרב כארץ מ'לב מטורף, אף ברגע הניצחון היו מתנפלים על מחנה האויב, כוונים מכל הבא ליד, משתכרים עד אובדן-החושים ונדרמים בערימות, בהניחם לאויב לסגת, להתארגן מחדש ולהתנפל על המנצחים השיכורים.

בצורה פחות קיצונית קיימת סכנה כזאת בכל מילחמה.

אשר מדברים על "טוהר הנשק" ו"מוסר המילחמה", נדמה לרבים שהכוונה היא רק לעניינים הומאניים.

הצר ההומאני חשוב, כמובן. מאז ראשית העת החדשה שקר

בית-הדין צבאי קבע בפסקדין כי ביחידה מסויימת בחטיבה מוכרזה השתלטו ביריונים, וביניהם פושעים פלייליים על החיילים והמפקדים. הפושעים הנהיגו כפלוגה מישטר של טרור, הטילו את החובות (כגון חובת-השמירה) על החלשים ושיחררו מהן את עצמם. הם הטילו את מוראם גם על המפקדים, שידעו מה מתרחש אך לא העזו להתערב. הביריונים התעללו בחבריהם החלשים, שאחר מהם ירה בעצמו.

זה יכול לקרות לבן של כל אמה, שהמדינה מגייסת אותו לצבא.

בית-הדין קבע כי ביחידה זו שרר מישטר של סדום ועמורה. **אז, במילים פשוטות יותר: על יחידה זו השתלטו האספסוף.**

כדי לזהות את הפלוגה, נאמר שהיא שיכת לחטיבת-ע"י לית, שהתפרסמה בשל רצח ערבי ברצועת-עזה.

אין צורך במפגנח-צופן כדי להבין שזוהי חטיבת גיבעתי, שאנשיה הורשעו בהתעללות נוראה בהאני אלדיב אלשאמי, ערבי קשיש ובעל מישפחה גדולה, שנפטר באותו היום אחרי התעללות נוספת.

הקשר נעשה לשם זיהוי. אך האם אין כאן קשר עמוק יותר? **האם רצח הערבי חסר-הישע לא היה מוכרז להוביל להרס המישמעת הצבאית?**

בר אחרי הימים הראשונים של האינתיפאדה השמעת במדור זה אזהרה חמורה מפני סכנת הפיכתו של הצבא לאספסוף.

לא היה צורך ברוח נבואית כדי להבחין בסכנה. במיקרה זה, כמו לגבי נבואות רבות אחרות, די היה בראיית המתרחש בעיניים פקוחות ובניחוח קר של הרברים.

המילחמה באינתיפאדה היא מילחמה בנשים ובילדים. האינתיפאדה היא, מטבע מהותה, התקוממות של אוכלוסיה אורחית. המילחמה בה היא, גם היא מטבע מהותה, מילחמה באוכלוסיה אורחית.

אביגדור ("אנוש") כ'רגל אמר, עוד בראשית המאבק הזה, כי אי-אפשר לנצח בו. שום צבא אינו מסוגל לנצח נשים וילדים.

וצריך היה להוסיף: במאבק כזה כמעט ואי-אפשר שר להימנע מאובדן צלם-אנוש. וצבא המאבד צלם-אנוש, חל מלהיות צבא. הוא אכן הופך אספסוף מזויין.

זוהי רק שאלה של זמן.

כל הדורות היו המצביאים ערים לסכנה זו. למשל: בתקופות רבות הוצאו להורג חיילים כוונים. בעוד שאנשי-הרג צמא-ידים וכו בצל"שים, בוזייה-שלל נורו או נתלו ברמקוס.

גם רמול, שהיה אדיש לפישיעה-המילחמה המחרידים ביותר (וי להזכיר את פרשת דניאל פינטו) הקפיד מאד-מאד ש"ב

מ אז ראשית האינתיפאדה, החלו חישובים אלה להיפרץ בצל"ל.

הצבא עצם עין, כאשר בוצעו מעשי-עומו. פקודות "בלתי-חוקיות בעליל" ניתנו ובוצעו. הצבא עצמו פירס הודעות רשמיות המעליבות את השכל הישר: יחידים התנפלו על

קבוצות-חיילים "כדי לגנוב את נישקו", סירורים חמושים מכף

חוק האספסוף.

נוצ מעשים הגורמים לצבא ולהתפרע.

צבא שאינו גונב, המשלם עבור צרכיו, השומר על חיי שבויים, שאינו מתעלל באזרחים — זהו צבא המסוגל להילחם בצורה ממושמת, לשמור על כושר מעולה. על מוראל גבוה ועל גאווה-היחידה.

מי שמניח לעקרונות האלה להיפגע, גורם בהכרח להתפוררות הצבא. כאשר כל חייל עושה כא"ז והתנפשו, הורג ובוזז, מתעלל והורס, משתלט חוק האספסוף.

מ אז ראשית האינתיפאדה, החלו חישובים אלה להיפרץ בצל"ל.

הצבא עצם עין, כאשר בוצעו מעשי-עומו. פקודות "בלתי-חוקיות בעליל" ניתנו ובוצעו. הצבא עצמו פירס הודעות רשמיות המעליבות את השכל הישר: יחידים התנפלו על

קבוצות-חיילים "כדי לגנוב את נישקו", סירורים חמושים מכף

חוק האספסוף.

צ עד אחד — צעד אחד קטן — מפריד בין הצבא המפר

אר ביותר ובין אספסוף מזויין. ההיסטוריה מלאה בדוגמות של התפוררות כזאת.

זה יכול לקרות ברגע של מפלה, כאשר התבלה אותה בכל נשמעת הקריאה המחרידה: "כל אחד לעצמו" זה יכול לקרות ברגע של ניצחון, כאשר מתנפלים על השלל ושוקעים באורגיה שיכורה. זה יכול לקרות ברגע של מרידה. זה יכול לקרות בגלל סיבות רבות ושונות.

כל צבא מורכב מבני-אדם, ולא כולם טובים ביותר. כל צבא נותן נשק בידי חייליו, וביניהם פסיכופאטים, סאדיסטים ופושעים למיניהם. כל צבא הוא גוף אלים. האלימות היא, כעצם, עצם סיבת-הקיום של צבא.

לכן הבינו כל הצבאות, מקודמת דנא, כי המישמעת היא צריחיים לצבא.

המישמעת היא המפרידה בין צבא ובין אספסוף. טול מהצבא את המישמעת, ולא נותר ממנו דבר וזולת המון אנשים אלימים, שאומנו להרוג.

יש טונים שונים של מישמעת — החל במישמעת העצמית של הפלמ"ח וכלה במישמעת הקלגסית הבריטית והפרוסית במאה ה-18. אך כלי מישמעת אין צבא.

כל דבר המאיים על המישמעת מאיים על הצבא עצמו.

שבוע שעבר התפרסמה בהארץ ידיעה מרהימה. בית-דין צבאי קבע בפסקדין כי ביחידה מסויימת בחטיבה מוכרזה השתלטו ביריונים, וביניהם פושעים פלייליים על החיילים והמפקדים. הפושעים הנהיגו כפלוגה מישטר של טרור, הטילו את החובות (כגון חובת-השמירה) על החלשים ושיחררו מהן את עצמם. הם הטילו את מוראם גם על המפקדים, שידעו מה מתרחש אך לא העזו להתערב. הביריונים התעללו בחבריהם החלשים, שאחר מהם ירה בעצמו.

זה יכול לקרות לבן של כל אמה, שהמדינה מגייסת אותו לצבא.

בית-הדין קבע כי ביחידה זו שרר מישטר של סדום ועמורה. **אז, במילים פשוטות יותר: על יחידה זו השתלטו האספסוף.**

כדי לזהות את הפלוגה, נאמר שהיא שיכת לחטיבת-ע"י לית, שהתפרסמה בשל רצח ערבי ברצועת-עזה.

אין צורך במפגנח-צופן כדי להבין שזוהי חטיבת גיבעתי, שאנשיה הורשעו בהתעללות נוראה בהאני אלדיב אלשאמי, ערבי קשיש ובעל מישפחה גדולה, שנפטר באותו היום אחרי התעללות נוספת.

הקשר נעשה לשם זיהוי. אך האם אין כאן קשר עמוק יותר? **האם רצח הערבי חסר-הישע לא היה מוכרז להוביל להרס המישמעת הצבאית?**

בר אחרי הימים הראשונים של האינתיפאדה השמעת במדור זה אזהרה חמורה מפני סכנת הפיכתו של הצבא לאספסוף.

לא היה צורך ברוח נבואית כדי להבחין בסכנה. במיקרה זה, כמו לגבי נבואות רבות אחרות, די היה בראיית המתרחש בעיניים פקוחות ובניחוח קר של הרברים.

המילחמה באינתיפאדה היא מילחמה בנשים ובילדים. האינתיפאדה היא, מטבע מהותה, התקוממות של אוכלוסיה אורחית. המילחמה בה היא, גם היא מטבע מהותה, מילחמה באוכלוסיה אורחית.

אביגדור ("אנוש") כ'רגל אמר, עוד בראשית המאבק הזה, כי אי-אפשר לנצח בו. שום צבא אינו מסוגל לנצח נשים וילדים.

וצריך היה להוסיף: במאבק כזה כמעט ואי-אפשר שר להימנע מאובדן צלם-אנוש. וצבא המאבד צלם-אנוש, חל מלהיות צבא. הוא אכן הופך אספסוף מזויין.

זוהי רק שאלה של זמן.

כל הדורות היו המצביאים ערים לסכנה זו. למשל: בתקופות רבות הוצאו להורג חיילים כוונים. בעוד שאנשי-הרג צמא-ידים וכו בצל"שים, בוזייה-שלל נורו או נתלו ברמקוס.

גם רמול, שהיה אדיש לפישיעה-המילחמה המחרידים ביותר (וי להזכיר את פרשת דניאל פינטו) הקפיד מאד-מאד ש"ב

מ אז ראשית האינתיפאדה, החלו חישובים אלה להיפרץ בצל"ל.

הצבא עצם עין, כאשר בוצעו מעשי-עומו. פקודות "בלתי-חוקיות בעליל" ניתנו ובוצעו. הצבא עצמו פירס הודעות רשמיות המעליבות את השכל הישר: יחידים התנפלו על

קבוצות-חיילים "כדי לגנוב את נישקו", סירורים חמושים מכף

חוק האספסוף.

נוצ מעשים הגורמים לצבא ולהתפרע.

צבא שאינו גונב, המשלם עבור צרכיו, השומר על חיי שבויים, שאינו מתעלל באזרחים — זהו צבא המסוגל להילחם בצורה ממושמת, לשמור על כושר מעולה. על מוראל גבוה ועל גאווה-היחידה.

מי שמניח לעקרונות האלה להיפגע, גורם בהכרח להתפוררות הצבא. כאשר כל חייל עושה כא"ז והתנפשו, הורג ובוזז, מתעלל והורס, משתלט חוק האספסוף.

מ אז ראשית האינתיפאדה, החלו חישובים אלה להיפרץ בצל"ל.

הצבא עצם עין, כאשר בוצעו מעשי-עומו. פקודות "בלתי-חוקיות בעליל" ניתנו ובוצעו. הצבא עצמו פירס הודעות רשמיות המעליבות את השכל הישר: יחידים התנפלו על

קבוצות-חיילים "כדי לגנוב את נישקו", סירורים חמושים מכף

חוק האספסוף.